

tager fat på problemet, og det er derfor, vi også kvitterer for, at regeringen og EU vil starte nogle sager og øge presset på Israel i denne forbindelse.

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken.

Jesper Langballe (DF):

En gang imellem kan man ikke lade være med at stille det ikke særlig konstruktive, men til gengæld ædruelige spørgsmål i debatten om Palæstina-konflikten: Hvad nu, hvis der slet ingen løsning er? Hvad nu, hvis problemet er uudrydeligt – to folk, der hævder retten til det samme land, og for hvem det på begge sider i den grad er alvor, at begge parter ved, at retten til det land, som de hver især kender som deres land, sidder i spydstagen – hvor er fællesnævneren?

Kl. 11.05

Man kan næsten ikke være bekendt at stille spørgsmålet i et pænt politisk selskab, for der skal være en konstruktiv løsning, og der skal være en køreplan, som om ikke andet giver en følelse af, at man gør noget – eller som det hedder på nutidens karriererepolitikersprog: at man gør en forskel.

Det er som sagt ikke spor konstruktivt, hvad jeg her siger, og jeg mener faktisk, at omverdenen har en forpligtelse til at forsøge; at der ikke er anden mulighed end en tostatsløsning, og at man må køre videre med den køreplan for fred, som blev lanceret under det danske EU-formandskab.

Men jeg synes også, at man må advare mod en politikeroptimisme, som hele tiden penduler mellem optimisme og skuffelse, og som på den gode viljes vegne glemmer, hvad det er, den gode vilje er oppe imod. Vi taler om en konflikt med djævlé – véritable djævlé – men uden nogen engle. Israels fortsatte bosættelsespolitik og sikkerhedsmuren, som groft overskrider den anerkendte grønne linje, taler for sig selv, og Israel er den stærke part.

Men det forekommer mig også, at der er to oversete dimensioner i den danske debat. Den ene ligger gemt i ordet voldsspiralen. Der er ganske vist noget dækkende i udtrykket. En selvmordsbombe, der rammer uskyldige mennesker i flæng, udløses, Israel foranstalter strafreaktionen, der rammer skyldige og uskyldige, og det afføder nye selvmordsattentater. Voldsspiralen skruer sig op.

Men beskrivelsen er alligevel utilstrækkelig, for der er én udsigt, som for alvor udløser de palæstinensisk-arabiske selvmordsbomber, og det er udsigten til fred. For de muslimske terrororganisationer, Hamas og Islamisk Jihad, er der én ting, der ikke må ske, og det er, at fredsprocessen bærer frugt, så Israels ret til overhovedet at eksistere anerkendes permanent.

Bag det perspektiv er der en anden fundamental faktor, som ustandselig bliver overset, og det er den religiøse faktor, som både ligger bag fattigdomsproblemet blandt palæstinaaraberne, som udenrigsministeren med en række rystende tal fremmanede, og bag terroren. At hverve selvmordsbombemænd i den kristne, vestlige eller den jødiske verden ville ikke være muligt. Overbevisningen om, at hvis du sprænger dig selv i luften og tager 20-30 stykker med, også kvinder og børn, ryger du lige lukt ind i Paradiset, er en muslimsk specialitet, og den overbevisning kan ikke mobiliseres hos os selv eller blandt israelerne.

Troen på, at målet helliger ethvert middel, uanset hvor bestialsk det er, angiver en dømonisk kraft, som er uden for selv den kærligste demokratiske pædagogiske rækkevidde. Mennesker vil kæmpe og ofre sig og myrde og dø i den konflikt i mange år fremover, og det vil være naivt at tro, at man kan løse problemerne ved et skrivebord.

Det vil efter vores mening også være naivt at tro, at EU kan stille noget helt afgørende op. Håbet må knytte sig til USA, og derfor er den tale, som præsident Bush netop har holdt om fortidens udenrigspolitiske fejltagelser, interessant. Men intet skal selvfølgelig forhindre, at alle gode kræfter forsøger igen og igen og igen og igen.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, der var mange udmærkede ting i hr. Jesper Langballes tale, også noget, som kunne tyde på, at vi kan komme videre i debatten. Men jeg bliver nødt til at spørge om et par ting.

Når man siger, at der måske ingen løsning er – og det er jo et meget fortvivlet perspektiv – hvordan vil hr. Jesper Langballe så forholde sig til en stat, som både vil være jødisk, vil være demokratisk og vil have kontrol over det hele? Alle tre dele kan jo ikke lade sig gøre.

Man kan ikke være demokratisk, hvis der er en befolkningsgruppe, der ikke har rettigheder. Det er ikke demokratisk, så der er altså noget,